

Huân Long

Cuộc đời thật rắc rối

Ai cũng khen là gia đình ông có phúc, con đông cháu đàn. Mà gẫm quả có thể thật. Bây giờ cả con cả rể, cả dâu, vị chi là ông có đến sáu gia đình con con tiếp nối với gia đình ông. Mỗi gia đình lại có thêm hai tí nhau nên gộp lại cũng thành mười bốn mống chứ đâu có ít. Ấy là độ này các cô các cậu kiêng khem, mỗi gia đình tối đa chỉ hai nhóc, chứ nếu lu bu cỡ như ông ngày xưa thì chắc con số không chỉ dừng có thể thôi.

Riêng ông cũng vậy. Lấy vợ xong liền tù tì đẻ sáu mặt con trong vòng hơn 7 năm liên tiếp, rồi cả hai ông bà quyết định treo “miễn chiến bài” thôi không sản sinh nữa. Vợ chồng bàn qua tính lại với nhau thể cũng nhiều rồi, bộ máy của bà đã có mồi xộc xệch, rệu rã, năm nào cũng vác trống coi kỳ cục lắm.

Dạo đó, thiên hạ thái bình, nước non thịnh trị, ông thì ngày hai buổi đi làm, bà trần thủ sạp vải con con ở chợ, dẫu có sinh thêm một vài mống thì cũng chả chết chi ai, thể mà hai ông bà cứ bảo nhau “thôi” cho được việc.

Nói thì dễ mà thực hành thì khó vô cùng. Ông đùn bà, bà đẩy ông, chẳng ai chịu “hi sinh” đem mình ra làm vật thí nghiệm cả. Ông đổ tại bà, bà trách tại ông, giằng co cứ như hai người đánh vật. Ông thì hay xun xoe xán vào bên cạnh bà, còn bà thì cứ thương thương ông nên mới có chuyện.

Bàn tới bàn lui, ông bà nhất định “ăn chay”, bà sắm một chiếc giường con con nằm riêng không lơ mơ làn màn chi nhau nữa. Ông cũng mua bộ nệm, đem trải vào một góc thu lu, kéo tấm chăn đơn trùm kín đầu kín cổ. Được một bữa, được hai bữa, bỗng bắt nổi ho hen, cả đêm khùng khục khua cả nhà thức dậy.

Bà nằm chẳng yên, ruột rối tựa tơ vò, đoán già đoán non sao cổ họng ông dạo này khô khè dữ quá. Thế nhưng bà cứ bầm bụng xem như không nghe, không biết, không thấy. Bà tuy chẳng ngủ nghề gì được song cứ phải đánh bài lờ. Đêm từ con số một đến con số hàng ngàn mà mắt vẫn cứ mở thao láo. Bà muôn dậy ra hỏi thăm xem tình hình ông bệnh hoạn ra sao, vốn lại sợ ông thừa dịp làm bà lạt trí.

Cho nên bà cứ nằm y như đã ngủ say, đếm từng tiếng chuông đồng hồ gõ ê a thông thả. Nửa đêm rồi về sáng, người cứ bở bả dần dần, ông vẫn khụ khụ y như súng cối câu đêm thăm dò địch thủ. Ông ho quá, đèn nổi con nhóc chị cũng chẳng ngủ say trong giấc được.

Cái con bé chị ở nhà chúa là thương bố nó. Mỗi lần biết bố đau là ruột xót tựa ướp muối lâu năm. Cho nên nằm nghe bố thụt cả nông ầm ầm nó không chịu được. Nó bàng hoàng mở to cặp mắt nghe ngóng đăm chiêu. Chỉ mong mẹ nghe thức dậy ra lo cho bố.

Đợi hoài, chờ hoài, chẳng nghe động tịch chi cả, nó sốt ruột ùng ùng. Trời còn đêm, nhà vắng lặng im re, bọn em ngáy tí ti chẳng hay biết. Nó lồm cồm bò dậy, mon men đến chỗ mẹ nằm. Dơ tay định lay gọi mẹ thì thấy nằm đang yên đó mà mắt thì ráo hoảnh mở toang. Nó hỏi : sao mẹ không ra xem bố đau thế nào ? Bà má thở dài sườn sượt, lùng bùng không nói năng chi hết.

Đến nước này thì bà chẳng còn trốn tránh vào đâu được. Ý có con cạnh bên, bà mạnh dạn ngồi lên. Chân xỏ tìm dép mà cũng cố vót vát một câu cho đỡ ngượng : ấy tuổi già giống như ông bề vờ, phổi rờ rờ như long hết ốc vít ra, cứ tí lại lo cho nhau thì họa cả đời không hết việc.

Con gái chị nào biết đâu chuyện người già mà lường hết khúc nôi. Nhưng cái tật xót bố vẫn khiến nó phải chêm vào mới được. Nó thưa với bà : thì mẹ cũng phải hỏi xem để còn liệu lo thuốc thang gì chớ. Nhỡ bố đau rồi ngất thì sao.

Bà ra, cầm lấy cái tay, sờ vào cái trán, nắn lấy cổ chân như vị lương y bắt mạch con bệnh. Chỉ cần hơi ấm từ tay bà truyền vào, ông đã thấy giảm đau. Ông để mặc cho bà thăm dò định bệnh. Bà hỏi con gái chị đi tìm ve dầu. Bà nghĩ để chắc đúng là lọ dầu cần rồi bôi khắp từ hai bên thái dương, giữa trán lại xuống đến cổ, đến ngực. Ông ư ư tỏ vẻ dễ chịu.

Con gái chị thấy bố đã ngưng khò khè nên xin phép đi ngủ tiếp, để mẹ lo cho bố một mình. Ông chờ con cái đi mới nắm lấy tay bà mà thở thè tiếng oanh : tôi nào đau ốm gì đâu, chẳng qua nằm xa bà khó ngủ quá. Bà đang xoa cho ông cũng phải bật cười, người đầu lớn kèn càng còn vôi vĩnh vợ.

Tuy nói thế mà bà cũng ủi an ông : ai chả thế, song cậu phải ráng để giữ đúng lời đã hứa, kéo lại... Bà bỏ lưng song ông đã hiểu ngay. Ông lại hạ giọng năn nỉ bà : thì mợ nằm cạnh tôi một tí. Bà ngúng ngoảng không ưng. Ông thở dài sườn sượt.

Sau bữa mất ngủ đó, ông đi vắn kể bạn bè. Ông nào cũng huyền thuyên, mach hết toa này lại giới thiệu cho lương y nọ. May đâu, tình cờ ông gặp người bạn cùng lớp ngày xưa giờ đang là bác sĩ trong quân y viện. Chỗ thân tình, ông chẳng dấu diếm mảy may, ông bạn nói cho ông yên tâm : ai mà chả thế. Đàn ông, đàn ang bị cấm tiết gì cũng được, chứ cấm cái khoản đó thì họa đùng đem mỡ nhừ miệng mèo.

Rồi hai ông bàn to nhỏ với nhau, người đưa ra giải pháp, kẻ lắc nguầy nguậy chối từ. Ông cứ một mực hỏi người bạn : tại sao toa không đến ép bà ấy mà lại bắt moa phải chịu trận. Ông bạn phải mở hết lời thánh thần, bàn thảo lẽ thiệt hơn : đàn bà ví như cái cột còn mình tựa kiếp trâu. Xưa nay trâu đi tìm cột, chứ đời nào cột lại tìm trâu. Cậu có hi sinh thì mới an toàn trên xa lộ. Cậu cũng đồng đến nửa tiểu đội rồi, còn tiếc rẻ gì mà lừng khừng. Vả lại, cậu làm rồi thì nghị lực lại tăng thêm, tha hồ đem chuông đi đâm xúr người, mệt nghỉ.

Ông nghe xuôi tay, chẳng cần chờ hỏi han gì “ pẹt mít xông “ của bà xã, thế là a lê hấp tôi để mặc ông bạn nắn vuốt cho xong. Chả hiểu ông ấy mò mẫm những gì mà lúc như bị kéo dây cột thít chặt lại tức như bò đá, lúc lại nghe ròn rột và tiếng kéo cắt cái xoạch như vút mớ lòng ruột bỏ đi.

Đầu chừng non nửa tiếng, người bạn hả hê bảo : xong rồi. Ông chẳng biết điều gì còn, điều gì mất, người cứ lảng lảng, băng khuâng như vừa qua một chuyến du xuân. Ông ngồi dậy nhìn xuống người mình, tài sản vốn liếng chẳng suy chuyển gì cả.

Vị bác sĩ luôn tùm tùm cười, vỗ vào vai ông bình bịch và vui vẻ nói ngoa : sướng nhé, từ nay hết sợ phiền hà, vỡ kế hoạch. Song sức nhớ ra, bạn vội lưu ý ông : mà này cụ phải “ đề xạc “ vài bận trước khi xài đồ nhà chứ không là lại thêm một cu nhóc rồi mới “ oong boong phi nan “. Ấy là tờ lưu ý cụ trước kéo lỗ có thêm thằng cu, cái đi lại bảo thầy bà đỡ ẹc.

Ông phá lên cười nắc nẻ, nhưng vẫn trêu hỏi lờm bạn : thế cụ dặn tôi phải “ đề xạc “ thì cũng chỉ cho tôi một chỗ nào chớ. Bạn ông chẳng phải tay vừa nên kéo ông ghé sát tai vào mà làm “ như thế, như thế “. Mặt ông cứ chuyển từ đỏ sang tím và tím lịm dần lên.

Ra về trong dáng thơ thới hân hoan, lòng ông tung tăng như người vớ được của. Bà thấy ông có vẻ lạ cứ trở mắt ra nhìn. Nào ai biết đâu những đêm trắng mờ cúp điện, chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà nhỏ nhỏ của ông. Chỉ nghe lào xào người kéo qua, kẻ đẩy lại, tiếng “ cứ “, tiếng “ đừng “, giá có ai đặt cái máy thu âm bữa sau mở lại cho cả hai ông bà nghe chắc phải cười vỡ bụng.

Tay bạn bác sĩ nói đúng thật. Qua lần được bàn tay chuyên nghiệp tân trang, vũ khí xem ra chẳng khi nào bị hỏng hóc. Đêm đêm đạn pháo cứ bắn ầm ầm, mưa rơi ướt át, vậy mà sáng ra kiểm điểm địch vẫn nguyên xi mà bạn cũng phây phây. Chả cần phải toa thuốc “ ông uống bà khen “ mà hạnh phúc vẫn rầm rộ nở hoài không dứt.

Có một dạo, đi đến đâu, bạn bè cũng khen hai ông bà rồi rít. Chị này bảo : ôi sao dạo này trông bà trẻ hẳn ra, da dẻ xem láng e mướt rục. Tay kia khen : trông ông cứ như người chưa tới 30, kiểu này sang năm lại thêm một nhân số.

Thế nhưng chả thấy thêm thất chi cả. Ai cũng bảo nhau : không lẽ họ có thuốc thần. Chỉ có ông bà ngậm miệng nín khe, mặc cho dư luận bàn đi bàn lại, miễn là cảnh nhà vui vẻ được rồi.

Đôi khi hai ông bà trêu chọc với nhau : ấy tôi là con độc mà cháu đàn bà thấy đó. Năm “ thuở trời đất nổi cơn gió dậy “, như bao người ông xách gói đi “ học “. Bà ở nhà mong đợi ngóng trông. Ông học hoài không thuộc nên bị giữ đi giữ lại đến hơn 7 năm tròn.

Ngày ông đi, bọn nhóc còn chút chút. Khi ông về thì có đứa đã có con. Thằng rể ôm ông trong tay

quay một vòng mà thừa : sao ba nhẹ cân quá. Ông phì cười vì thằng rể kêu ba xưng con ngọt xớt, nhưng lại nghĩ thầm trong bụng : còn bò về được, chưa chết là may.

Thình thoảng ngồi nhớ lại những ngày ở “ đại học “, ông còn giật mình thon thót. Ông hình dung đến mấy ngôi mộ của bạn tù vùi chôn vội sơ sài mé sau đồi mà ứa hai hàng nước mắt.

Bây giờ, cả nhà đã kéo nhau đi khỏi mảnh đất chôn nhau. Bọn nhóc chọn ra ở riêng hết ráo, chỉ còn hai ông bà lui hui ở thuê trong căn apartment của người lớn tuổi. Chiều chiều hai ông bà cùng đi dạo quanh khu chung cư. Khi chân mỏi, cùng nhau ngồi vào cái ghế gỗ đặt dọc dài theo cách khoảng. Tai nghe tiếng chim, mắt nhìn con sóc chạy, bất chợt một hai con nai chậm chạp bước qua, ôi hạnh phúc chậm chạp mà sao cuộc đời vẫn còn nhiều rắc rối.

Độp một cái, ông nhớ tới một khuôn mặt nào đó và tự hỏi giờ họ đang ở nơi đâu. Nỗi mù mịt dâng tràn không ai trả lời nỗi. Cho nên ông chỉ còn biết tự nhìn sâu vào cõi lòng để lắng nghe tiếng thời gian rơi rụng quanh đây.